

CENTRE CATALA

BUTLLETI MENSUAL D'INFORMACIO PER ALS SOCIS

ANY II

MARC 1953 - CARACAS: SORDO A PELAEZ, 35-1, TELEFON: 51.230

No. 12

...I TAL DIA FARA UN ANY!

Al crit de "bon vent i barca nova" ens llençarem al mare-màgnum blanc i negre de les lletres de motlle. I ençà i enllà, com la barca del mal temps, hem arribat a salvar dotze números, un darrera l'altre, d'aquest butlletí mensual que ara teniu a les mans. Això representa el seu primer aniversari que, si no és res en certs annals, no deixa d'ésser tot un aconeteixement quan es tracta de publicacions, fulls, i portantveus locals o de via estreta, que si neixen com els bolets, acaben com el pine-tell bord; que si arrenquen treient foc pels queixals, duren un foc d'encenalls; que si comencen amb moltes ínfules, es des-inflen com una bufeta. Flors d'un matí de primavera, somnis d'una nit d'estiu, aigua de borratges.

Els primers sorpresos som nosaltres, ja que no ens faltaren veus experimentades que, quan ens veieren arremangats i a punt d'embarcar-nos, ens presentaren aquest descoratjador dilema: o hareu d'ésser anodins com un cataplasma en un banc de la rambla o no fareu més que esvalotar el galliner; no us queda altra alternativa que ser carrinclons o iconoclastes. Allegaven que les nostres qüestions són un vesper i qui s'hi embolica no en pot rebre sinó fiblades; que el nostre mar no és una bassa d'oli, sinó un oceà amb maror i amb tempestats en un vas d'aigua; que no es pot donar satisfacció a un sense molestar el dos; i que ja és sabut que qui vol aconseguir tothom només obté un disgust general. Es a dir que ens pronosticaren que en lloc de treure faves d'olla, treuríem de polleguera; i que la nostra vida seria tan breu com poc lleu.

Però nosaltres tossuts i animats sempre per l'exemple de la nostra Entitat, que és de tots els catalans i no és de cap sector en particular, vam tirar al dret convençuts que tal com era el Centre havia de resultar el seu butlletí; i no li posàrem cap títol retrunyidor, sinó el nom de "Centre Català". I creiem que hem demostrat a bastament que és possible parlar, donar a conèixer i defensar Catalunya, sense necessitat de limitar-nos a ésser uns albat, ni d'atemptar contra cap català digne d'aquest nom. Fins avui no hem tingut altres complicacions ni reclamacions que les referents a la pàgina d'anuncis.

Encara més, volem deixar constància que, sense pretensions ni extensió de revista, el nostre butlletí ha tingut una excel·lent acollida entre els compatriotes d'ací i de més enllà. Adhuc hem rebut elogis com el que ens adreça de l'Argentina estant, el periòdic actualment més antic escrit en català:

"Ha arribat a la redacció de "Ressorgiment" el Butlletí mensual d'Informació del Centre Català de Caracas, una publicació que tant per la seva presentació com per la seva correcció en què està escrit, fa honor als catalans." Es ressenya alguns dels nostres números i s'acaba afirmant que: "aquest butlletí és molt important."

No ens ruboritzarem ni adoptarem posats de falsa modèstia davant frases ditiràmiques com aquestes. Hem cregut sempre que el nostre Centre i el nostre Butlletí, si no pel seu contingut ben humil, sí per la seva intenció i orientació, no deixen de tenir una alta significació en el medi, tan malejat i dispers, tan ressentit i distant, de l'emigració catalana.

El nostre Butlletí apareixia precisament quan moltes publicacions catalanes d'Amèrica anaven collertes, alacagudes i fins amb un perdigó a l'ala. Revistes de prop de vint anys d'e-

xistència havien fet el darrer badall. Altres, de gran prestigi, després de cinc o sis anys, plegaven veles. De tant en tant surten de novelles, però llur esforç digne de lloança, no passa del primer o tercer número. I mentre a casa nostra no es permet cap publicació en el nostre idioma, els periòdics catalans que surten a l'exili sovint se la passen tirant-se els plats pel cap en públic i dient mil penjaments i quatre fàstics els uns dels altres. Si a dins la situació causa angoixa, a fora fa angúnia.

Si moltes revistes catalanes de molts mèrits haguessin sabut tenir-ne un més, o sigui atènyer-se a la norma indispensable de no molestar mai cap català que no sigui renegat o botifler; si s'haguessin unit totes les iniciatives esporàdiques i cada grup o capelleta no s'hagués tancat dins la seva revista de torn i de temporada curta; segurament que el conjunt periodístic de l'exode faria més bona cara i disfrutaria de millor salut; i sobretot seria un concert de veus patriòtiques i no una olla de grills. I en lloc de veure desaparèixer les més arraigades i prestigioses revistes, tindriem la revista de tots els catalans, que ens fa falta com el pa que mengem i és una vergonya que no tingui existència ni immortalitat.

La pobresa mental de certa premsa catalana a l'exili la que és particularista, baladrera, matussera i incorrecta, pot fer dubtar del tradicional seny dels catalans i fer-nos creure que la lletra veritablement ens fereix de mort; que tots som uns lletraferits en el sentit més pejoratiu i literal de la paraula. Apoplexia literària que no ens deixa com a fanàtics, sinó com a tocacampnes i bufanúvols; no com a intransigents, sinó com a tiquis-miquis i tartarins; no com a gent de tremp, sinó com a barrets de rialles i sacs de gemecs; no com a idealistes, sinó com a trencapinyes i somiatruïtes.

Però a nosaltres ningú ens treu del cap que la lletra no mata ni caricaturitza necessàriament, sinó que pot vivificar i caracteritzar. Nosaltres creiem encara malgrat tot, en el prestigi de la lletra impresa i en la teoria de Joan Maragall de la paraula viva. El llenguatge d'un poble és l'ànima mateixa d'aquest poble, feta visible i tangible. L'esperit català es salva precisament per l'idioma. Y és lamentable que, en la torre de Babel de l'exili, es perdi precisament per allí on s'hauria de salvar: per la paraula escrita. Si cal que la paraula nostra fereixi com un llamp els enemics de Catalunya, no és menys peremptori que sapiguem mossegar-nos la llengua abans que ens surti cap mot fratricida.

Però, en fi!, ens hem excedit segurament en les nostres consideracions i no era aquesta la nostra intenció. Demanem perdó i prometem no reincidir massa sovint. No ens agrada pontificar ni donar lliçons a ningú; en tot cas, exemples. En aquest primer aniversari ens hem permès una mirada es-crutadora pels horitzons d'atzur a fi d'encertir-nos que anem pel bon camí. I, malgrat el pecat de vanitat, creiem ser mereixedors que un vent favorable segueixi inflant les nostres veles i ens meni a bon port. No hi fa res que "el llagut vinga salts i patacades enmig del gran deliri verd i blau".

"Per Catalunya: una passa endavant! Preneu els estres de viure en combat!"

Per Catalunya: els fanals ben endalt! Fendim les ones, tal guerrers d'abans!"

ENGUANY EL NOSTRE "CENTRE CATALA" ESTA ENCARREGAT D'ORGANITZAR ELS
JOCS FLORALS DE LA LLENGUA CATALANA
 ANY XCV DE LA SEVA RESTAURACIO
 CARACAS - VENEZUELA - 1953